

Drönare | Krav på att se över reglerna

Antalet obemannade flygfarkoster har ökat kraftigt de senaste åren.

FOTO: ERIK HILLBOM

Tillstånd

Så här många tillstånd finns i Gävleborgs län:

Söderhamn: 2
 Hudiksvall: 3
 Enånger: 1
 Bollnäs: 1
 Gävle: 8
 Kilafors: 1

"Du måste vara försiktig och inte missbruka möjligheterna som kommer med dem."
Martin Stenberg.

Martin Stenberg med sin drönare.

Lavinartad ökning av drönare

SÖDERHAMN Det har skett en fördubbling av tillstånden för flygning av obemannade flygfarkoster från Transportstyrelsen det senaste halvåret. Anna Ahlberg på Transportstyrelsen vill att reglerna ses över.

– Som det är nu så krävs ingen utbildning för att flyga, säger hon. Obemannade flygfarkoster, eller UAS som är benämningen som Transport-

styrelsen gör på flygfarkosterna, har blivit allt populärare de senaste åren. Ofta används de för att ta flygfoton och för att filma med. För att få driva kommersiell verksamhet med obemannade flygfarkoster krävs ett tillstånd. På Transportstyrelsen, är trycket högt. Extra personal har kallats in för att hinna med och i dagsläget är handläggningstiden några veckor för att få ett tillstånd. – Det har skett en otrolig

ökning den senaste tiden, säger Anna Ahlberg som arbetar med att utfärda tillstånden på Transportstyrelsen.

Enligt henne är den största faran med de obemannade flygfarkosterna om det sker otillåtna flygningar i så kallade kontrollzoner. Sådana zoner finns inom flygplatser bland annat vilket gör att flygtrafiken kan störas.

– Det är viktigt att ta reda på hur vad som gäller och

att personen har rätt försäkringar, säger Anna Ahlberg. Föreskrifterna om vad som gäller kring kommersiell flygning med obemannade flygfarkoster kom 2009 och Anna Ahlberg anser att det behövs en översyn av reglerna.

– Jag anser att reglerna bör vara strängare för att få ett tillstånd, säger Anna Ahlberg.

I januari i år startade Martin Stenberg upp sin verksamhet med flygfoto och filmning i Söderhamn

och har tillstånd för kommersiell användning. Han anser att det är viktigt att ta reda på vad som gäller så att de obemannade flygfarkosterna inte används på fel sätt.

– Man måste tänka på att det kan vara integritetskränkande att filma och sedan publicera någon människa utan tillstånd. Jag har avvakat om jag varit osäker, säger Martin Stenberg som främst planerar att använda sin obemannade flygfarkost till att fota

bostäder som ska ut till försäljning.

Han jämför sina tankar kring obemannade flygfarkoster med bilkörning.

– Du får äga en bil som går mycket snabbare än vad som är tillåtet att köra på vägarna och det är samma sak när du flyger och filmar. Du måste vara försiktig och inte missbruka möjligheterna som kommer med dem, säger Martin Stenberg.

Erik Hillbom
 0270-740 00
 erik.hillbom@mttmedia.se

Kul med Ulaton

■ Cykla, löpa och simma var det som gällde för deltagarna när Ulaton i Undersvik arrangerades för tredje året i rad. En tävling som har växt varje år.

Deltagarna kämpade sig igenom de olika distanserna i het eftermiddagssol. Publiken hejade ivrigt på vid starten utanför Stiftsgården och vid Kyrkbybadets strand där mållinjen kunde passeras efter simningen.

Ung som gammal, tränad eller otränad – inget av dem spelar någon roll. Det viktigaste med Ulaton är att det ska vara en kul grej. Men vinnare kan det så klart finnas ändå. Sandra Svensk, Patric Sahlberg, Berggren Destroyers och Dan Johansson heter de som segrade i de olika klasserna.

TEXT: THERESE BONNEVIER FOTO: THERESE BONNEVIER

Med tiden 1 timme och 18 minuter blev Sandra Svensk från Bollnäs segrare i damklassen.

Målfällan hägrade på stranden efter den sista etappen med 600 meters simning.

Här lämnar Johan Berggren över till sonen Olof som springer mot vattenet för att köra sista sträckan i tävlingen. Tillsammans med Martin Berggren tillhörde de Berggren Destroyers som vann lagtävlingen.

Till flickorna i sjön

Av Elin Olofsson

Kapitel 19

De där första dagarna, tänker man, de måste vara de värsta. Det är dem man ska se tillbaka på sedan, när man är lättad och glad och han äntligen hört av sig igen, och man minns avgrunden, minns krampen man fick, den som gjorde en orörlig och svart i sinnet, dygnet runt. Eller bara efteråt, när man i alla fall vet.

De första dagarna.

Man tror det inte, men det blir värre.

För sedan kommer dagarna då man vet att det börjar närma sig en stund då man måste sluta hoppas. De är ondare ändå.

Helena gick till jobbet som vanligt, hon stämplade in, hämtade sin vagn. Hon gick och drog med moppen, tog fläckar med trasorna och tänkte ingenting, ingenting, och så tänkte hon på Andreas igen, på vart han tagit vägen. Påminde sig om vad som hänt, på hela och halva timmar.

Läste fortsatta notiser i lokaltidningen, om att ingen visste någonting, igen och igen.

Hon hade inte pratat med Bertil sedan kvällen i antikboden.

På nätterna lade hon telefonen på kudden bredvid, den som var för hård för att sova på, och ibland tyckte hon att hon såg Andreas, hans nacke i sjukhusentrén, men det var alltid någon annan. Nacken på någon som höll sin flickvän i handen, som höll på att tappa byxorna, som bar tunna mustascher och löst sittande kläder, rangliga kroppar som hade kunnat vara han, det hade det, men det var alltid fel ansikte när de vände sig om. Fel kropp också, om hon verkligen såg efter. Fel axlar, fel händer. Fel keps, allting var fel.

"Har ni hört något om han?"

En undersköterska som väste till henne, som visste att de var släkt.

"Ingenting."

"Fruktansvärt sådant där. När man inte vet."

Helena nickade bara.

Hon åkte ner i källaren och fikade där, som vanligt.

Evelina satt på sin plats, och Aileen på sin. Evelina drog och drog i topparna på pagan, som om den blivit för kort.

"Fint det blev, med håret. Nyklippt va?" sa Helena, bara för att säga något som inte hade med Blåpojken att göra.

"Varför tror du det?" sa Evelina.

"För att det ser nytt ut. Kortare. Rakare."

"Tycker du jag klipper snett när jag klipper själv?"

"Nä. Men jag såg det precis nu. Att du klippt dig. Och att det blev snyggt", sa Helena.

"Tyckte jag kunde kosta på mig att gå till frissan inför gubbens begravning. Inte för att han skulle ha brytt sig, men ändå. Borde ha sparat femhundraingen egentligen, men jag fick liksom för mig att jag hade råd."

När Helena tittade efter såg hon att Evelina hade små hängen i öronen också, läderknutar som hängde i silvertrådar.

"Och nya smycken?"

"Kunde väl passa, tänkte jag. De låg ändå framme."

"Hemma hos dig?"

"I butiken", sa Evelina kort.

Helena klämde på sin egen torra, blekta hårknut i nacken och tänkte att hon också borde ha klippt sig, för länge sedan. Klippt och färgat och ansträngt sig igen. Med handen försökte hon forma testarna fram men det var för fett och för platt och ofönat för det.

Sommarföljetongen Del 26

■ Tiden går. Blåpojken förblir borta. Helena är rädd för att han frusit ihjäl. Han som inte hade någon mamma alls.

Avundsjukt tänkte hon på mammas långa mörka hår, tjockt så att en fläta blev som underarmen, och då hade hon ändå så grova armar. Men Helena hade ju fått pappas kläna. Hade väl fått allt av pappas egentligen, näsan och håret och den mjuka kroppen. Fast Andreas hade ju sagt att hon liknade hans mamma Margita.

Helena försökte se sig själv i glasväggen mellan bordet och diskhon för att jämföra.

"Träffat en man?" undrade Aileen när hon såg det.

Helena skakade på huvudet, som alltid.

"Du har Tomas i hjärta?"

Hon skakade på huvudet igen.

Nu rörde hon i alla fall på sig, kvinnan i glasväggen, kvinnan som var hon.

"Ville se om jag liknade min mamma. Eller hennes syster. Mamma har ju börjat ringa mig igen", sa Helena utan att hon tänkt säga det. Det bara trillade ur henne.

"Hade slutat?" frågade Aileen.

"Vi har inte haft så mycket kontakt. Hon flyttade till Island när jag var tretton. Första åren ringde hon ibland, men inte sen. Inte på många år, förran nu, när hon ringt två gånger på raken, på ett par månader. Jag fattar inte vad hon vill."

Helena slutade studera sig själv och tittade ner i tidningarna igen, som hon sparat. Hon hade ringat in notiserna om Andreas i dem och ingen kastade tidningarna, så de hade nog förstått att de var viktiga för henne.

Först hade hon strukit under kommentaren från en av poliserna om att de skulle sluta leta, sedan hade hon strukit över den, med många tjocka blyertsstreck så att papperet nästan gått sönder.

"Krasst sett är det ju så att kroppen till slut dyker upp", sa polisen i citatet.

inga andra spår, sa han också, inget uttag av pengar, inga köpta biljetter, ingen av vännerna som blivit kontaktade av honom, alla på festen hörda. Han smålog på den lilla bilden i spalten, polismannen, eller om fotot bara tagits ur en underlig vinkel, och varje gång hon tänkte på det han sagt om kroppen, ville hon slita skäggstubben av honom.

"Din pappa då? Lever han?" sa Evelina mellan två klunkar kaffe.

Evelina tyckte inte om att Helena läste tidningarna om och om igen.

"Torpshammar", sa Helena.

Hon orkade inte berätta att Ingallil, pappas fru, ringde bara när hon lyckats övertala honom att bygga ett lusthus till, eller ett förråd, på tomten, att hon brukade räkna honom luren när hon ville att Helena skulle säga att han var duktig som byggde så mycket.

Att prata med Ingallil var som att suga på en isbit. Man visste att man inte skulle bita, men blev tvungen för att få ett slut på det. Det var länge sedan Helena pratat med pappa ensam, utan att Ingallil ropat saker i bakgrunden, alltför länge sedan. Men sällan hade de något att säga varandra, Helena och han, om Ingallil inte var där.

"Kommer aldrig se mamma och pappa igen. Kommer aldrig ha pengar, åka hem", sa Aileen när hon kom tillbaka från kaffeautomaten med hett vatten i en kopp till sitt te.

"Men jag vet vad din mamma vill när hon ringder", sa hon och nickade åt Helenas håll.

"Vadå?" sa Helena.

"Hon vill säga förlåt."

"Det tror jag inte. Inte min mamma", sa Helena och skakade på huvudet ännu en gång.

"Alla mammor", sa Aileen, och lät lika tvärsäker som Evelina brukade göra. "Alla mammor vill säga förlåt. All the time. För allting", sa hon.

Dunjackan prasslade när Helena drog upp blyxtlåset. Hon tog den istället för kappan, för kappan stod sig inte i kallväder. Den var bara fodrad med glansig polyester. Mössa förstås, över det otvättade håret, och dubbla vantar igen, tre lager långalsonger, alla hon hade. Täckbyxorna ovanpå dem. Redan i hallen kände hon att hon hade svårt att röra sig i kläderna, men tänkte att det måste gå. Halv två.

Hon hade bestämt sig.

Kunde inte ligga där i sängen längre, och grubbla över Blåpojken och kroppen.

Hon struntade i vad Evelina sa.

Galen var hon väl redan.

Att hon började leta skulle inte göra någon skillnad.

Om han låg ihjälfrusen någonstans.

Inte lämna någon ensam. Se till så att man aldrig gör det. Bära in dem om man måste.

Hennes ansvar, för att det var hennes släkting. Han som sett, den där gången vid sjön, han som aldrig skvallrat, för att hon sagt det till honom, att han inte fick.

Han som tigit och tigit. Blåpojken. Han som inte hade någon mamma alls.

Leta, bara för att göra något.

Bära in honom också om han frusit ihjäl, om han låg någonstans där hon kunde hitta honom. Lägga ett täcke över honom. Tina upp honom. Hämta hem honom.

Innan Helena gick hemifrån hämtade hon en skidstav för att hålla något i handen. Eftersom det var vardag och mitt i natten var hennes gata öde. Vid sidan av gatlyktorna var det svart. Bilarna stod parkerade längs ena sidan, och den snö som fanns kvar låg i stenhårda drivor på den andra. Det blev så när det tinade kraftigt först och sedan frös.

Hon tog Samuel Permansgatan neråt stan.

Ett enstaka tidningsbud var den enda människa hon mötte mellan sin lägenhet och torget, Stortorget som var lika tomt som vanligt.

I glipan mellan husen där såg man en bit av Storsjön och skidbacken som rann som en vit bred flod genom skogen på andra sidan sjön, och alla de små gula prickarna runt omkring, som var lamporna på Frösön.

Det var dit hon tänkt gå.

Jo, för att leta. Titta i alla fall.

Fram och tillbaka bara, för det var ju där de senast sett honom, på festen.

Egentligen var hon inte rädd för mörker, men tänkte ändå att det var upplyst hela vägen till Frösön, och skulle man vara ute och gå så sent var det väl bäst att hålla sig till de ljusare stråken.

Hon gick över torget, ner till Badhusparken, genom den. Träden och buskarna skakade på sig i blåsten från sjön. Storsjön var till hälften gråvit fortfarande, det var den gamla isen med snön på, den som legat hela vintern, och till hälften svart. Den svarta isen var den nya, som frusit nyss, när kylan kom tillbaka.

Just när Helena gick upp på gångbron hörde hon någon vråla bakom henne.

Hon tittade över axeln, utan att fälla ner jackhuvan.

"Var har du skidorna då, kärring? Eller är det Gustav Vasa?" ropade en man i kostym och beige överrock.

Han skratade högt.

Helena fortsatte att gå. Kanske borde hon ha tagit två stavar, så att det i alla fall såg ut som om hon var ute och motionerade, men det hade ju verkat konstigt det med, den här tiden på dygnet. Mannen kom inte efter ut på bron. Hon vände sig om och tittade igen, men han hade gått åt ett annat håll.

